

пжть за да сползчи какво-то желаше. На
утрѣнь-тж той проводи да повикатъ Іосифа,
кой-то не вѣрваше никакъ, че Василиїе е още
живъ, нъ за любопытство, той стана и отиде,
ако не живъ, рече, то да го видѣж мъртавъ.
Слисанъ обаче, той вижда прѣдъ себе си Ва-
силіа, тжй сжщо живъ, както и вчера! прѣ-
несенъ, припада на нозѣ-тѣ мѸ като вика-
ше: Великъ е Богъ Христіанскый и нѣма
дрзгъ Богъ освѣнь него; затова прѣдъ твое-
то лице, Василиїе, отрычамъ са сега отъ не-
навистно-то и мржсно жидовство, и са
прилѣпавамъ на Истинскж-тж Христіанскж
вѣрж. Повели, моля тж, сватый отче, до-
дѣ си живъ да кръстишь меня и всичкыя ми
домъ. Василиїе мѸ отговори: азъ самичакъ
сж свои-тѣ ржцѣ цѣж тж кръстѣж Іосифе,
само вжди сж чистж сжвѣсть и повѣрвай
отсесърдце нашѣа Богъ, Іисуса Христа; нъ
ты си отслабналъ и нѣмашъ силж да стоишь
накракы. рече Іосифъ. — Некой са Іосифе,
имаме сжздателя, кой-то ни ўкрѣпавя и
дава силж; това като каза, исправи са и
отиде въ черквж, дѣто прѣдъ цѣлый на-
родъ кръсти Іосифа, заедно сж цѣло-то не-